

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 listopada 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marek Siwek (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Antoni Bojańczyk

SSN Igor Zgoliński

w sprawie **M. R.**

skazanego z art. 56 ust. 3 ustawy z 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w trybie art. 535 § 5 k.p.k.

na posiedzeniu w dniu 21 listopada 2024 r.,

kasacji wniesionej przez Prokuratora Generalnego

od wyroku Sądu Apelacyjnego w Gdańsku

z dnia 7 grudnia 2023 r., sygn. akt II AKa 143/21

zmieniającego wyrok Sądu Okręgowego w Bydgoszczy

z dnia 22 stycznia 2021 r., sygn. akt III K 153/19.

**uchyla wyrok w zaskarżonej części dotyczącej rozstrzygnięcia o
karze orzeczonej wobec M.R. tj. w jego pkt. I ppkt 2 i sprawę w tym
zakresie przekazuje do ponownego rozpoznania Sądowi
Apelacyjnemu w Gdańsku.**

Antoni Bojańczyk Marek Siwek Igor Zgoliński

UZASADNIENIE

M.R. został oskarżony o to, że w okresie od 9 do 12 maja 2017 r. na terenie Anglii w L. oraz Szkocji, wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, działając w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, działając wspólnie i w porozumieniu z inną ustaloną osobą, co do której prowadzone jest odrębne postępowanie o sygn. PO I Ds. [...], J. W. i nieustalonym mężczyzną narodowości albańskiej dokonał wewnątrzwspólnotowego nabycia na terytorium Anglii w L., a następnie przewożu na terytorium Szkocji samochodem marki B. w celu dalszej odsprzedaży nie mniej niż 8 kg marihuany, czyniąc sobie z popełnienia przestępstwa stałe źródło dochodu, tj. o popełnienie przestępstwa z art. 55 ust. 3 w zw. z art. 56 ust. 3 ustawy z 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.

Sąd Okręgowy w Bydgoszczy wyrokiem z 22 stycznia 2021 r., sygn. akt III K 153/19 uznał M.R., w zakresie czynu opisanego powyżej, za winnego tego, że w okresie od 9 do 12 maja 2017 r. na terytorium Wielkiej Brytanii wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie i w porozumieniu z T.K. oraz innymi osobami brał udział w obrocie znaczną ilością środka odurzającego w postaci co najmniej 8 kg marihuany w ten sposób, że nabyty w L. środek odurzający przewiózł do Szkocji celem dalszej odsprzedaży, tj. popełnienia przestępstwa z art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, za który wymierzył mu karę 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz 200 stawek dziennych grzywny określając wartość jednej stawki na kwotę 50 zł (pkt 6). Na podstawie art. 70 ust. 4 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii orzekł także wobec oskarżonego nawiązkę w kwocie 3000 zł na rzecz Stowarzyszenia MONAR Poradni Profilaktyki, Leczenia i Terapii Uzależnień przy ul. Bohaterów Kragujewca 11 w Bydgoszczy na cele związane ze zwalczaniem i zapobieganiem narkomanii (pkt 7); zwolnił oskarżonego od kosztów sądowych (pkt 8).

Apelację od wyroku Sądu I instancji wniósł obrońca oskarżonego, który zarzucił

1. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, polegający na bezpodstawnym przyjęciu przez Sąd I instancji, że M. R. w okresie od 9 do 12 maja 2017 r. na terytorium Wielkiej Brytanii wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej,

wspólnie i w porozumieniu z T.K. oraz innymi osobami brał udział w obrocie znaczną ilością środka odurzającego w postaci co najmniej 8 kg marihuany w ten sposób, że nabyty w L. środek odurzający przewiózł do Szkocji celem dalszej odsprzedaży i tym samym miałby swoim zachowaniem wyczerpać znamiona czynu z art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, mimo że :

1. brak jest dowodów potwierdzających, że M. R. faktycznie brał udział w takim wydarzeniu poza zeznaniami samego T.K.,
2. Sąd I instancji nie przedstawił żadnych dowodów na to, iż prawdziwe są zeznania T.K. odnośnie tego, że faktycznie przyleciał z H. do L. w dniu 07 maja 2017 roku, a następnie przebywał do dnia 12 maja 2017 roku na terenie Wielkiej Brytanii; tak tylko twierdzi sam świadek T.K. - a Sąd I instancji nigdy nie występował do operatorów linii lotniczych czy też podmiotów prowadzących lotniska w H. i L. o listę osób, które w tym czasie korzystały z lotów i czy faktycznie w tym czasie z linii lotniczych na trasie H. – L. korzystał świadek T.K.,
3. nie ma w sprawie żadnych dowodów potwierdzających, iż w okresie od 07 do 12 maja 2017 roku doszło do nabycia co najmniej 8 kg marihuany, poza oczywiście zeznaniami jednej osoby – T.K., a Sąd I instancji nawet nie badał na jakiej podstawie organy ścigania przyjęły stawiając zarzut M. R., iż mogło to być co najmniej 8 kg marihuany,
4. Sąd I instancji nie udowodnił, iż wpisane w telefonie T. K. numery telefonów pod nazwami „M.” i „J.” mogą rzeczywiście należeć odpowiednio do M.R. albo J.W.,
5. Sąd I instancji nie mógł przyjąć, że sam fakt zamieszkiwania M.R. w Szkocji w 2017 roku oraz fakt „znajomości” J.W. może uprawdopodobnić dopuszczenie się zarzucanego jemu czynu (karta nr 10 pismnego uzasadnienia), bowiem fakt owej „znajomości” wynika z więzów rodzinnych jakie łączą M.R. poprzez jego żonę, która jest spokrewniona z J. W. i na takie okoliczności powoływał się sam M.R. w toku postępowania, a kwestia jego zamieszkiwania w Szkocji wynikała z tego, iż w tamtym okresie czasu miał pracę na terenie Wielkiej Brytanii.

2) naruszenie art. 424 § 1-3 k.p.k. w zw. z art. 45 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej oraz art. 6 ust. 1-3 Europejskiej Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności polegające na sporządzeniu przez Sąd I instancji uzasadnienia do wyroku na formularzu, gdyż sporządzenie uzasadnienia na tym formularzu narusza prawo oskarżonego do rzetelnej obrony (wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 17 czerwca 2020 r. II AKa 64/20) w szczególności jest to widoczne w zakresie poczynionych ustaleń Sądu I instancji co do istotnych okoliczności faktycznych (mających wskazywać, iż M.R. swoim zachowaniem wypełnił znamiona czynu z art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii) i dowodów mających je potwierdzać, tj. uzasadnienie nie zawiera jasnego uzasadnienia faktycznego poprzez wykazanie, które konkretnie okoliczności faktyczne wynikające z poszczególnych dowodów pozwoliły ustalić Sądowi I instancji winę i sprawstwo M.R.; Sąd I instancji ograniczył się jedynie do ogólnych stwierdzeń okoliczności, w szczególności wg Sądu I instancji przyjął, iż zabezpieczona korespondencja w telefonie świadka T. K. wskazuje na obecność świadka w Anglii i ewentualne spotkanie w okresie do 09-12 maja 2017 roku z M.R. i J. W., jednakże brak jest przywołania chociażby jednego fragmentu takich zapisów w telefonie lub korespondencji, które pozwoliłyby potwierdzić ustalenia Sądu I instancji co do winy i sprawstwa M. R. odnośnie zarzucanego jemu czynu.

Sąd Apelacyjny w Gdańsku, po rozpoznaniu apelacji obrońcy, wyrokiem z 7 grudnia 2023 r., sygn. akt II AKa 143/21 zmienił zaskarżony wyrok, w ten sposób że obniżył oskarżonemu M.R. orzeczoną karę pozbawienia wolności do roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności (pkt I ppkt 2), w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymał w mocy (pkt II), rozstrzygnął jednocześnie o kosztach nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu przez obrońcę z urzędu (pkt III), a także kosztach postępowania odwoławczego (pkt IV).

Kasację od tego wyroku wniósł na niekorzyść M.R. Prokurator Generalny, który zaskarżając go w części dotyczącej orzeczenia o karze, zarzucając rażące i mające istotny wpływ na treść wyroku naruszenie przepisu prawa materialnego, tj. art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz.U. z 2023 r, poz. 1939), polegające na orzeczeniu w toku kontroli odwoławczej wobec

oskarżonego M.R. za popełnienie przestępstwa stypizowanego w wymienionym przepisie, zagrożonego karą grzywny i karą pozbawienia wolności od 2 do 12 lat, kary 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności, tj. kary poniżej dolnej granicy ustawowego zagrożenia.

Wskazując na ten zarzut skarżący wyniósł o uchylenie wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy w tym zakresie do ponownego rozpoznania Sądowi Apelacyjnemu w Gdańsku.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Kasacja jest oczywiście zasadna, dlatego podlegała uwzględnieniu na posiedzeniu bez udziału stron, zgodnie z art. 535 § 5 k.p.k.

Trafnie podniósł Prokurator Generalny, że wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku zapadł z rażącym naruszeniem prawa materialnego, wskazanym w zarzucie kasacji. Występek przypisany M.R. z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, zagrożony jest bowiem karą grzywny i karą pozbawienia wolności od 2 do 12 lat. Jak natomiast wynika z treści zaskarżonego wyroku i jego uzasadnienia, Sąd odwoławczy w toku kontroli instancyjnej zaaprobował wyrok Sądu Okręgowego w Bydgoszczy stwierdzający winę i sprawstwo M. R. w zakresie tak zakwalifikowanego czynu, niemniej uznał za konieczne zreformowanie tego orzeczenia w części dotyczącej wymierzonej oskarżonemu kary pozbawienia wolności, obniżając jej wymiar do roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności.

Bez wątpienia zatem orzeczona przez Sąd II instancji wobec M. R. kara pozbawienia wolności została wymierzona poniżej dolnej granicy ustawowego zagrożenia przewidzianego za czyn z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii. Słusznie zauważył przy tym skarżący, że z treści zaskarżonego wyroku oraz jego uzasadnienia nie wynika, aby Sąd Apelacyjny w Gdańsku stosował jednocześnie przepisy o nadzwyczajnym złagodzeniu kary, które zezwalałyby na wymierzenie kary poniżej 2 lat pozbawienia wolności.

W tej sytuacji, wyrok Sądu Apelacyjnego w zaskarżonej części, tj. w jego pkt I ppkt 2, należało uchylić i sprawę w tym zakresie przekazać do ponownego

rozpoznania w postępowaniu odwoławczym celem wyeliminowania stwierdzonego uchybienia dotyczącego wymiaru orzeczonej wobec M. R. kary pozbawienia wolności.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Najwyższy orzekł jak w wyroku.

Antoni Bojańczyk Marek Siwek Igor Zgoliński

[WB]